

Çocuklar İçin Felsefe

Ezgi Emel

30 Ekim 2015

Yayın: 9 Kasım 2015

**Buğra Barçın: Bugün Ezgi Emel'le konuşacağız. Biraz felsefe hakkında sohbet edeceğiz.
Merhaba Ezgi.**

Merhaba Buğra.

**Buğra: İlk önce ben biraz kendinden bahsetmeni isteyeceğim. Felsefeyle olan bağın nedir?
Bugün ne için toplandık, onu biraz toparlarsan bizim için seviniriz.**

Tabii. Felsefeye lisede merak saldım ve üniversitede de ne olursa olsun işsiz kalma pahasına okumak istedim. İngiltere'de Manchester Üniversitesinde Felsefe okudum. Son seneme doğru şu an yaptığım "Philosophy for Children" diye geçen İngiltere'de ve Amerika'da, Türkçe adıyla "Çocuklarla Felsefe" ya da "Çocuklar İçin Felsefe" konusuna tesadüfi bir şekilde girdim. Mucizevi bir şekilde felsefeyle ilgili bir iş yaparak para kazandım bu süreçte. Şimdi, mezun olduktan sonra iki buçuk yıldır çocuklar için felsefe dersleri yapıyorum ve aslında çok ders gibi değil daha ziyade çocukların hep beraber oturup tartışabileceği bir ortam yaratıyorum; tahtaya çıkıp bir şey anlatmaktan ziyade. Aslında bir konu götürüp tartışma moderasyonu yapıyorum. Yaptığım en temelinde bu. Onun dışında daha küçük yaş gruplarından bahsedebilirim. Ana okullarıyla da yapıyorum çünkü bu dersleri. Onlarla da tartışma moderasyonundan ziyade felsefi alt metni olan, çok kıssadan hisse olmayan, farklı yerlere çekilebilecek kitaplar ya da hikâyeler okuyoruz. Bazen ben uyduruyorum, ben yazıyorum. Karakterlerin tek yönlü olmadığı, daha kompleks ve tartışmaya

açık ve daha derin bir hikâye örgüsünün olduğu, bazen sonu belli olmayan -hani "En sonunda hep beraber mutlu yaşadılar," diye bitmeyen- hikâyeler tartışıyoruz, bunun sonu ne olabilir gibi örneğin.

Buğra: Peki bu "Çocuklar İçin Felsefe" dediğimiz şey dünyada belli başlı kabul görmüş ve diğer ülkelerde de olan bir şey mi? Ya da diğer ülkelerde de olan bir şey tabii de, yaygın bir şey mi?

Çağrı Mutaf: Yani mesela İngiltere'ye gitssek İngiltere'deki hangi okullarda bu yapılıyor? Devlet okullarında mesela...

Bu, devletin desteklediği ama birebir yapmadığı, dışarıdan hizmet olarak yaptığı, hani bir çalıştay gibi daha çok. Dışarıdan hizmet olarak yaptığı bir şey, neredeyse taşeron firmalar gibi diyebilirim. Amerika'da 1970'lerde Harvard'ta Matthew Lipman adında bir felsefe profesörü bu şeyi kuruyor. Üniversite öğrencilerinin sorgulama becerilerinin ve analitik düşünme yetilerinin yeterince gelişmiş olmadığını fark ediyor ve o seviyede artık bazı şeyler için geç olduğunu düşünüyor, bu analitik düşünme becerilerini çocukluktan itibaren verilmesi gerektiğini düşünüp. Aslında onun insiyatifiyle başlatılan bir şey yani Amerika'da 70'lerden beri aslında. Daha sonra tabii o ekol de İngiltere ve Avrupa'ya da bir şekilde yayılmış, şu anda dünya çapında bir çok alternatif okulda, Uzak Doğu'da da yapılan bir şey.

Buğra: Peki bu "Çocuklar İçin Felsefe" dediğimiz kaçla kaç yaş arasındaki çocukları kapsıyor? Aslında 5 yaşından başlayıp ortaokul son -yani 13 yaş oluyor- seviyesine kadar her seviyede yapabilirsin; tabii yaptığın aktiviteler, tartıştığın şeylerin karmaşıklığı değişmek kaydıyla.

Buğra: Anladım. Peki bu şu an Türkiye'de yaygın mı yani yaygın bir şey olmadığını ben biraz biliyorum, ama ne durumda şu an bu noktada?

Şu an -benim haberim olan- bunu yapan 4-5 kişi var ben dahil. Daha alternatif okulların merak ettiği ve üstüne eğildiği bir şey yani. Çok yaygın değil tabii ki.

Buğra: Peki, az önce de sorduk gerçi de, yurtdışında da bu sıklıkteki bir şey mi, yoksa daha gelişmiş ve...

Çağrı: Oran bakımından bakarsak.

Yani yurtdışına da kesinlikle daha fazla tabii ki. Özellikle Amerika'da. İngiltere'de de çok yoğun. Özellikle İngiltere'de dezavantajlı gruplar dediğimiz, mesela öğrenme zorluğu yaşayan çocuklar için, sosyal becerileri çok gelişmemiş ya da engelli çocuklar için. Böyle gruplara da çok uygulanan bir program. Aynı zamanda yetişkinlere de -yani "Philosophy for Communities" (Topluluklar için Felsefe) diye de geçiyor- aynı zamanda yetişkin tartışma grupları da yapıyor aynı organizasyonun altında. O da çok zevkli. Ben konuşma yapmaya gittiğimde birine katılmışım, katılımcı olarak katılmışım, yani ben yaptığım şeye de de katılımcı oldum ve çok zevkliydi. Tabii daha yetişkin konuları tartışılıyor

Buğra: Anladım. Peki.

Çağrı: Bir şey sorabilir miyim? Sen Türkiye'de ders verirken verdiğin okulda dersin adı neydi?

Felsefe. Yani son sene Düşünce Eğitimi diye de değiştirdiler galiba, o zamana kadar felsefe.

Çağrı: Seçmeli miydi ders peki?

Yok hayır zorunlu. Her sınıfa haftada 1 saat.

Buğra: Peki, iki soruyu birleştirerek sorayım. Dersin içeriğinden biraz bahseder misin, bu bir. İkincisi de bizim lisede bildiğimiz felsefe derslerinden farkı ne oluyor? Ne aynı, ne farklı?

Tabii. Şimdi, öncelikle zaten dersin formatı farklı. Sınıfta bir yuvarlak/çember formatında oturuyoruz Benim ayakta durduğum, çocukların da sırada oturup beni izlediği bir format yok. Hepimiz, ben de, o çemberin içindeyiz ve herkes birbirine eşit uzaklıkta. Bu benim için çok önemli. Yani sınıfa girer girmez mutlaka bunu yapıyorum. Lisedeki diğer felsefe derslerinden farklı olarak. Tahtaya çıkıp felsefe tarihi anlatmıyorum, yani benim lisemde felsefe dersi maalesef pek tatmin edici değildi, sizinkini bilemem ama.

Yani aktif olarak felsefe yapıyor çocuklar. "Nasıl nedensel düşünülebilir?", "Nasıl doğru sorular, konuyla bağlantılı sorular sorulabilir?", "Nasıl karşı argüman geliştirilebilir?", birinin fikrine katılmadığında bunu duygusal almaman gerektiği, tartışma kültürünü de dinleme kültürünü de bir yandan aşılama çalıştığım bir ders oluyor. Konular da işte... Herhangi bir konu olabilir. Yani metafizikten, zamanda yolculuktan da bahsediyoruz. Etik, ahlak, ne doğru ne yanlış, ne olabilir ne

olmayabilir... Böyle konular. Aslında bunlar felsefenin yine konuları. Ontoloji, epistemoloji -bilgi felsefesi-, "Ne var?", "Ne hakkında konuşabiliriz?"... Ama biraz daha tabii onların seviyesine indirerek ve onların daha birebir hayat deneyimleriyle bağlantılı olarak. Mesela gerçeklik tartışırken SIMS'ten bahsediyoruz. Çünkü onların o ilgisini çekiyor.

Çağrı: Mesela epistemoloji gibi şeylere de giriyoruz diyorsun ya, normalde lise dersi mesela şöyle gidiyor: "Felsefe şuna ayrılır, epistemoloji ontoloji bilmem ne. Sonra Platon var, işte Aristoteles geliyor bir şeyler diyor. Yani seninki böyle bir şey değil tabii ama "epistemoloji" nerede diyorsun derste mesela? Sene sonunda çocuklar epistemoloji sözcüğünü biliyor, öğreniyor mu?

Yani ben öyle özellikle onu öğretmek gibi bir misyonla yola çıkmıyorum, yani kafamda o yok, başka şeyler var derse girerken. Ama, ne bileyim, bir tartışma oluyor mesela öğrencinin biri şey diyor: Bence işte insan doğası özünde kötüdür. Ben de orada şunu diyorum -bu birazcık tabii felsefi alt yapı da gerektiriyor-: Bu söylediğinden Thomas Hobbes diye bir adam var, o bahsediyor; bundan çıkardığı şöyle şöyle bir fikri var. Hani konu gelirse... Mesela bilginin varlığına dair ya da bir şeyi nasıl gerçekten bilebileceğimize dair bir fikir sunuyor. Ben de diyorum ki "Bak biliyor musun, bu felsefenin alanlarından biri. 'Epistemoloji' diye geçiyor. İşte episteme bilgi demek -loji de şu." O zaman, konusu gelince anlatıyorum. Ama kafamda "Bu müfredatın parçası, bunları öğrensin çocuklar" gibi bir şey yok. Bir tek ilk derse girdiğimde "Evet, altıya ayrılır; şunları tartışacağız, bunlarda bunu görebiliriz." Yani açıldıkça konuşuyoruz.

Çağrı: Ama sabit bir müfredat var senin elinde mesela sene başında öyle mi?

Hayır yok. Tamamen doğaçlama gelişiyor. Bazen o esnada dünyada bir olay oluyor onun üzerine konuşuyoruz. Çocukların hayatında bir şey oluyor... Birinin annesine bir şey oluyor, hastalık üzerine bir şey konuşabiliyoruz. Ya da müzeye gidiyorlar, işte antikalar hakkında konuşuyoruz. "Neden bu antika değerli olabilir?" gibi. Yani tamamen doğaçlama gidiyor. Sadece başta benim bir fikrim var oradan yürüyoruz yani.

Buğra: Anladım. Sen iki senedir mi yapıyorum demiştin?

Evet, iki buçuk.

Buğra: İki buçuk senedir bu derslerde neler yaşıyorsun? İlginç anı soracağım. İkincisi de şu - bir sene boyunca tamamladığın ders oldu herhalde değil mi, yani bir senelik midir bunlar dönemlik mi?-

Yoo bütün sene, yani tamamladım. İki senemi tamamladım şu an.

Buğra: Orada muhtemelen şeyi de görüyorsunuz, öğrencilerin nereden nereye geldiğini düşünürken. Biraz da ona dair bir şeyler söylemeni isteyeceğim, sonra son yorumlarını alıp kapatmaya...

Çağrı: Kısa bir şey de sorabilir miyim, nasıl not veriyorsun?

Notsuz bir ders benimki.

Çağrı: Notsuz mu? Herkes geçiyor, kalan olmuyor.

Yok, notu yok.

Çağrı: Bir değerlendirme de yok.

Hiç bir değerlendirme yok, sıfır. Not, sınav yok.

Çağrı: Peki okulun genel sistemi mi böyle yoksa...

Yok yok, sadece benim dersim böyle. Hmm... Senin soruna gelecek olursak da.

Buğra: Tekrar sorayım mı?

Yo yo, hatırlıyorum. Yani çok fazla büyük ve duygusal bir değişim oluyor senenin başından sonuna kadar ve mesela birinci sınıfı tamamlayıp ikinci sınıfa geçen öğrencilerimi bir sonraki sene gördüğümde o sınıfa yeni gelen çocuklarla benim dersime giren çocuklar arasındaki tartışma kalitesinin farklı olduğunu görüyorum. Mesela birbirini dinleme, işte karşı argümanı üretme... Mesela yedi yaşındaki bir çocuk şöyle söyleyebiliyor: "Sana katılmıyorum, çünkü şu şu şu sebepten ve şu söylediğinin şöyle bir istisnası olabilir bence." Ve en başında mesela çocuklar birbiriyle küsüyorlar bir tartışma esnasında, daha sonra, senenin sonunda artık küslüğü bırakıp gayet medeni bir şekilde tartışmaya başlıyorlar. Yani dışarı çıktıklarında tenefüste yine beraber oynayabiliyorlar.

Komik anekdot... Her ders çok komik geçiyor. Ben de ses kaydını alıyorum derslerin, sonra dinliyorum gülmekten ölüyorum. Yani söyledikleri şeyler... Kafa karışıklıkları... Konuşurken ilk söylediği şeyi unutuyor, onu desteklemeye çalışırken falan. Başka birini dinlerken kayboluyor. Ya çok komikler, böyle o kafa karışıklıklarını izlemek çok komik genel olarak. Böyle spesifik bir anekdot

gelmiyor aklıma, bir kere çok sevdiklerini biliyorum. Her dersin sonunda böyle çok mutlulukla çıkıp "Ezgi öğretmenim çok iyiydi ya neden 1 saat ki bu ders?" dedikleri çok oluyor. İşte gelip böyle "Ya çok zordu zekâm ağrıda," gibi laflar eden çocuklar oluyor.

Çağrı: Şimdi mesela derste siyasetle ilgili bir konuşma oluyor mu? Sadece hani ontoloji, epistemoloji değil de bildiğimiz politik konular ya da ideolojik?

Oluyor özellikle benim işe ilk başladığım sene tam gezinin ertesi senesiydi ve ortaokullar tabii ki bu konuda çok tepkililer ve heyecanlılardı. Tartışmalarımız oluyor. Konu oraya giriyor, ama biraz da ben moderasyon yaptığım için konuyu olabildiğince teori ve fikir ve "İdeal olan nedir?" ... Siyaset felsefesi çünkü ne olması gerektiğini, siyasetin nasıl bir şey olması gerektiğini tartışıyor. Siyasetin kendisi aslında felsefenin alanına girmiyor. Tabii siz daha iyi bilirsiniz, benim gözümde girmiyor. O yüzden çok olaylar nezdinde değil de işte "Şu oldu, bu oldu", işte "Hükümet şöyle kötü böyle kötü," gibi değil de mesela Platon ve devlet hakkında... "İdeal bir devlet hayal edelim ya da ütopyik bir devlet hayal edelim, nasıl kurarız?" gibi. Onların o politik heyecanını birazcık daha teorik, ya da felsefi diyim, bir seviyeye indirgemek istedim. İndirmek derken negatif anlamda söylemiyorum, teori kısmı da çok önemli tabii. Tartışmalar politika konusunda çok oluyordu, fakat birazcık da böyle anne babalarının fikirleri konuşuyor. O gün akşam yemeğinde babasından annesinden ne duyduysa benzer şeyleri getiriyordu, o yüzden ben de biraz daha olayı felsefi boyuta dönüştürmeye çabalıyorum öyle durumlarda.

Çağrı: Peki bununla ilgili başka bir sorum daha olacak daha sonra da şeyi merak ettim. Okuttuğun bir şey var mı sabit, her dönem veya her yıl?

Çalıştığım okulun isteği üzerine -ben çok bayılmıyorum o kitaba ama- *Sofie'nin Dünyası* üzerinden biraz gittik, klasik. Ama asıl benim çok güzel düşünce deneyi kitaplarım var. İçinde ontolojiye, metafiziğe, ahlaka, din felsefesine, siyaset felsefesine dair düşünce deneyleri var. Bir hikâye mesela, onun üzerine tartışıyoruz. Yani bir deney, ama sadece düşüncede var olan bir deney bu arada düşünce deneyi, bilmeyenler için söyleyim. Öyle kaynaklarım var, ama öyle baştan sona bir naratif olarak okuduğumuz *Sofie'nin Dünyası* vardı, ama ben onu da biraz dönüştürerek okuttum. Öyle bir kaynak kitabın olması çok hoşuma gitmiyor açıkçası. Biraz daha doğaçlamaya açık bir ders olmasını istiyorum.

Çağrı: Peki şöyle bir şey gördün mü sınıfta: Çocuklar mesela en başta birbirlerine düşmanca ya da işte hemen küsmeye yönelik davranıyorlarken bakıp tartışırken insanların fikirlerini değiştirdikten sonra bu işi daha çok sevmeye başlamaları. Böyle bir deneyim oluyor mu?

Tabii, tabii. Yani bütün çocuklarda oluyor bu bahsettiğin.

Çağrı: Şey açısından aslında önemli gibi geliyor, demokratik yurttaşlık iddiası olan bir devlet varsa insanlara tartışarak bir şeyleri değiştirebileceklerini inandırması gerekiyor; o inanç yok ilkokuldan gelen.

Aynen, evet. Yani bence Türkiye'deki en kötü şey... Yani koca koca insanların bile her fikirlerini onların birer uzantısı gibi düşünmesi ve her ona katılmayan kişiyi, fikriyle uyuşmayan şeyi ona bir saldırı olarak algılaması. Hastalıklı bir düşünce ve bu yaygın bir düşünce. Ben senle bir konuda tartışırken, işte "Ad hominem" deniyor biliyorsunuzdur siz de, kişiye saldırıyor ya da diğer taraftaki insan da onu kişisel alıyor falan. Bunun aşılması gerekiyor tabii ki anlamlı ve verimli ve bir şeylerin değişebildiği bir demokratik ortam ve vatandaşlık bilincinin oluşması için. Zaten bu arada Vatandaşlık Eğitimi kapsamında da -İngiltere'de ben bunu öğrendim- felsefe tartışmaları, P4C (Philosophy for Children/Çocuklar İçin Felsefe), yapıyorlar, "Citizenship" (Vatandaşlık) diye bir ders var ve onun altında müfredatının bir parçası olarak yapıyorlar.

Çağrı: Bizde de var da, ama meclis bilmem ne...

Buğra: Tabii görevlerimizi öğreniyoruz...

Çağrı: Peki mesela bu ders... Diyelim ki Türkiye'de bayağı iyi şeyler olmaya başladı, Türkiye çok değişti, eğitim gerçekten düzelmeye başladı ve ilkokul seviyesine böyle bir ders konulmak istendi. Bunun için sadece Felsefe mezunu olmak yetmiyor, Felsefe Öğretmenliği mezunu olmak yetmiyor, başka bir şey bu değil mi? Yani bunun için bir tedrisattan geçmesi gerekiyor bu eğitimi verecek olanların.

Aslında Türkiye'de şu an benim bildiğim kadarıyla böyle bir sertifikasyon veren bir yer yok.

Çağrı: Yok ama mesela olması gerekiyor.

Yok. Olabilir aslında. *Sophia Network* diye bir şey var, onların bazı çalışmaları var, onları duymuştum. İngiltere'de *Sapere* diye bir şey var, seni bir eğitime alıyorlar ve o eğitim sonucunda bir sertifika veriyorlar. Ben o sertifikayı almadım, ama mesela *Sapere*'de konuşma yaptım. Çok böyle elzem bir şey olduğunu düşünmüyorum açıkçası, ama ben de Felsefe okudum sonuçta. Bazı

ilkokul öğretmeni olup bu işe merak salanlara bu eğitimi veren yerler benim bildiğim yurt dışında var.

Çağrı: Peki yapılmak istense, çok zor bir şey değil o zaman?

Zor değil tabii canım, niye zor olsun.

Çağrı: Belli kuralları var, yani bir hiyerarşi olmayacak sınıfta, önemli olan tartışma yöntemi öğrenmek gibi gibi belli başlı formal kurallar var, hocaların bunlara sadık kalması gerekiyor sadece.

Evet, aynen öyle; ama işte sonuçla Türk eğitim sisteminden geçmiş bir sınıf öğretmenin bir sınıfa girip bir tartışma esnasında tarafsız kalabilmesi zor yani. Ben bunu birebir gördüm, çünkü konuşmaların esnasında söz alıp böyle çok tepkili bir şekilde bir şeyleri savunan ve...

Çağrı: Çocuklara haddini bildiren falan...

Yahu yok bana haddini bildiren böyle öğretmenler oldu. O yüzden Türkiye'deki ilkokul öğretmenlerine de böyle bir eğitim verilebilir, tarafsız olma eğitimi. Bir tek Felsefe dersine dair bir şey olmayabilir. Yani böyle bir şey istense çok kolay yapılabilir tabii devlet eliyle.

Çağrı: Zorunlu ders haline, isteseler, getirebilirler.

Getirebilirler niye getirmesinler yani. Çok mümkün ve çok da gerekli bence.

Çağrı: Peki senin yaptığın derslerde sınıf kaç kişilikti?

Yani sınıflar değişiyor, 6 da var, 15'e kadar çıkıyor ama.

Çağrı: İdeali var mı bu işin?

Benim gözümde 10'dan fazla da olur. 10-15 arası hiç bir sıkıntı yaşamıyorum, ama bazen çok gelmeyen oluyor, dört kişi kalıyor mesela. 6 kişilik sınıfta diyelim, o işte çok ideal olmuyor tabii ki.

Çağrı: O zaman az olması çok iyi değil demek ki.

Az olması da iyi değil. 20 olması da kötü, ama yaş grubuna da bağlı. Şimdi 20 kişilik bir orta son gruba güzel bir ders yapabirim, ama yuvada yapamayabilirim. Biri çişini yapıyor, biri kusuyor, biri bilmem ne, olmuyor yani.

Çağrı: Devlet okulunda böyle bir zorluk da var.

Tabii, onu da düşünmek lazım. Ben hiçbir yaş grubunda 20'den fazla böyle çok verimli... Herkese söz gelmez ki... Yani 40 dakikalık bir seansta herkes 4-5 dakika konuşsa -ki hani bazen kaptırıyor 10 dakika konuşuyor, tartışma dallanıp budaklanıyor- söz gelmez ve hiç zevkli olmaz. Devlet okulunda grup grup alınabilir.

Buğra: Peki, muhtemelen Türkiye genelinde de böyle derslerin olmasını öneriyorsundur sen.

Tabii ki.

Buğra: Peki, şöyle kapatalım bence, şu cümleyi nasıl tamamlarsın: "Bu derslerin Türkiye genelinde verilmesini isterim çünkü..." "Şöyle şöyle şöyle katkıları var öğrencilere" vesaire.

Tabii.

Buğra: Böyle kapatalım diye düşünüyorum başka ekstra söyleyeceğin bir şey var mı?

Çağrı: Yani şöyle formüle edebiliriz de... Yani bu Türkiye genelinde söylenen bir şey ya: Türkiye'de eğitimin belli sorunları var, mesela Felsefe eğitiminin iyi olmaması. Lisede bile istikrarlı bir şekilde verilmiyor olması başlıca sıkıntılardan biri, diye beylik bir şey var. Bu (Çocuklar İçin Felsefe) daha önceki bir seviyede, daha ilköğretim seviyesinde, orta okulda verilen bir şey. Bu bağlamda düşünüp cevaplasan daha iyi olabilir, yani neden çocuklara felsefe eğitimi verilmeli spesifik olarak Türkiye'de.

Türkiye özelinde, bir kere zaten çocukların kendi beyinlerini kullanarak, hazır, yani ağza kaşıkla verilmiş bilgiyi almadıkları bir ders yok. Ben lisedeki Felsefe dersini felsefe tarihi olarak görüyorum. O felsefe yapılan bir ders değil, felsefe hakkında öğrenilen bir ders.

Bir düşünce, bir argüman üretme, bunu savunma, bunu tartışma, arkasında durma, geliştirme, diyalektik olarak, analitik olarak düşünme, nedenselliğe bağlı olarak düşünme, bir olayı birden çok açıdan görme, kültürel bağlamına göre değişikliklerini görebilme... Bunların hepsi maalesef, yani şu an ülkemizde, yetişkinlerin de birçoğunun eksik olduğu yetiler. Ama bunlar öğretilbilir beceriler, yani bu bana Allah tarafından verilmedi, ben bunu yapa yapa öğrendim. Bunun bir düşünce eğitimi olarak görülmesi ve eğitimin çok kritik bir parçası olarak görülmesi gerektiğine yürekten inanıyorum.

Çağrı: Yani şöyle diyebiliriz o zaman: Matematik kadar temel bir ders aslında bu, bazı uzmanların yaptığı bir şey değil.

Bence öyle. Çünkü sıfırdan bir düşünce üretip, onu geliştirip, sana katılmayan insanlar ve antitezler üzerinden geliştirip, daha yeni bir düşünce ürettiğin bir ders var mı ilkokulda? Yani bir üretim içinde olduğun ders en fazla resim benim hafızamda. Öyle dersler sanatla ilgili dersler. Çocukların sıfırdan beyinsel bir şey ürettiği bir şey bence çok değerli. Yetişkinlikte artık belli bir düşünme şekline ve hazır bilgiye alışmış beyinde onu değiştirmek daha zor oluyor. Tabii bunun çocukluktan verilmesi çok önemli, ama bence lise müfredatı ve Felsefe derslerinin formatında da çok temelden bir revizyona girilmesi gerekiyor; benim işim olmasa da.

Çağrı: İşin aslında.

Yani... Bir gün belki felsefe şeyi, diplomata olursam (Gülüşmeler).

Buğra: Benim bir sorum kalmadı, başka sorumuz kalmadıysa bu iyi dileklerle ve Ezgi'ye teşekkür ederek kapatabiliriz. Zamanını ayırdın, teşekkür ederiz.

Ben teşekkür ederim, keyifli bir sohbetti.